

14. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

Evankeliumi, Luuk. 17: 11 - 18

” Ja kuin hän tuli yhteen kylään, kohtasivat häntä kymmenen spitalista miestä, jotka taampana seisovat, Ja korottivat äänensä, sanoen: **Jeesus, rakas Mestari, armahda meidän päällemme!**”. Näin kertoo meille evankelista tämän päivän evankeliumissa. Oi! kuinka lohdullista ja rakentavaa meille on kuulla ja nähdä, kuinka kaikki hätääntyneet ihmiset etsivät Herraa Jeesusta Hänen lihansa päivinä. Siitä me näemme, kuinka yleisesti tunnettu Hän kaikille mahtoi olla ihmisiä kohtaan hellän, sääliväisen ja armahtavaisen sydämensä tähden. Jokainen, jolla oli tuska ja tarve, meni rohkeasti Hänen tykönsä ja sai siten avun Häneltä.

Oi! jospa tämä totuus, tämä kallis totuus, vaikuttaisi meidänkin aikanamme monen sydämeen. Suokoon Jumala! että hyvinkin moni oppisi uskomaan tämän painavan totuuden, että kaikki tarvitsevaiset ja hätääntyneet, sekä hengellisesti että ruumiillisesti, voivat uskalluksella mennä Vapahtajan tykö ja varmasti saada avun Häneltä. Tämän ihmiset kyllä hyvin tiesivät siihen aikaan, ja tästä samasta voi vielä tänäkin päivänä jokainen tulla vakuuttuneeksi, joka vain tahtoo koettaa valittaa hätäänsä Vapahtajallensa. Jokainen ihmissielu on Jeesuksen lunastama ja Hänen verellensä kalliisti ostettu; sentähden meillä on kaikilla yhtäläinen oikeus Vapahtajaan, ja yksi niin kuin toinenkin saa heti nopeasti mennä Hänen tykönsä ja jokainen olla vakuuttunut, ettei Herra Jeesus heitä ketään ulos, joka hädässensä huutaa Hänen tykönsä; sehän Vapahtajalle on ilo, kun Hän näkee syntisten Häneen uskaltavan ja etsivän Häneltä apua ja neuvoa, sillä useimmiten ihmisillä ei ole ensinkään uskallusta Vapahtajaan. Tavallisesti, kun heille tulee joku hätä, niin he koettavat ensin kaikkia muita neuvoja, ennen kuin he etsivät Jeesukselta apua; vasta sitten, kun kaikki muut neuvot eivät auta, täytyy heidän, ikään kuin väkisin vaadittuina, yrittää vihdoinkin viimeisenä keinona heittäytyä Jeesuksen jalkojen juureen anomaan armahtamista; ja silloinkin heidät otetaan armolla vastaan. — Mutta kuinka ihmiset luonnostaan ovatkaan aina

kiittämättömiä. Pian hän unohtaa avun, kun on päässyt hädästä; niin hän unohtaa myös Jeesuksen monet ja suuret hyvät työt, ja kiitollisuus, johon me olemme velvolliset, jää pois. Jokainen, joka tahtoo muistella omaa elämäänsä, huomaa kaikesti Vapahtajan lukemattomia kertoja varjelleen, auttaneen ja hänelle hyvää tehneen; mutta kuinka paljon me Häntä kaikesta tästä kiitämme, siitä todistaa parhaiten jokaisen omatunto. Me tahdomme sentähden tämän päivän merkillisen tapauksen johdolla tutkistella:

Kuinka Vapahtaja tarkoittaa hyvillä töillensä meitä kohtaan sitä, että me kiitollisuudesta antaisimme Hänelle sydämemme, että Hän tekisi ne autuaiksi

Pitaali oli kaikkein kovin ja parantamattomin tauti, joka saattoi vaivata ihmistä. Sentähden myös meidän syntiviheliäisyyttämme tavallisesti verrataan siihen. Jolla oli pitaalitauti, sillä oli kovat vaivat, ja tämä tauti oli niin tarttuva, että Jumalan käskyn mukaisesti pitaaliset oli erotettava kaikista muista; myös matkustajia ja ohitse käyviä varoitettiin lähestymästä heitä. Sellaiset ihmiset olivat sangen valitettavassa ja surkeassa tilassa, heidän täytyi olla vailla kaikkea sitä virvoitusta ja hoitoa, jota muut sairaat saattoivat nauttia olojensa mukaan. Niin muodoin näillä onnettomilla ei ollut mitään toivoa saada apua tai parantamista ihmisten käden kautta.

Tässä surkeassa tilassa olivat nämä kymmenen ihmistä, jotka tänä päivänä kohtasivat Herran Jeesuksen, ja huusivat Häneltä apua. He olivat joko kuulleet sanoman tai itse terveenä ollessaan nähneet Herran Jeesuksen olevan auttajan hädässä, ja sellaisen miehen, jonka tykö kaikki hätääntyneet ja viheliäiset turvallisesti saattoivat paeta. Häntä he huutavat ja rukoilevat tuskassansa avuksensa, Häneltä he myös saivat pikaisen avun.

Niin valitettavaa kuin heidän tilansa itsessään oli, niin he saivat siitä kuitenkin siunatun johdatuksen tulla tuntemaan ja itse kokemaan Vapahtajan suurta laupeutta ja avullisuutta kaikkia hätääntyneitä kohtaan. Meidän uskomme vahvistuu parhaiten oman kokemuksen kautta, ja onnellinen on se, joka niin ottaa vaarin Vapahtajan avusta ja maallisistakin hyvistä töistä, ettei hän ainoastaan usko muiden todistuksista Vapahtajan laupeutta; vaan myös omasta kokemuksesta voi sanoa niin kuin Paavali: ” **Minulle on laupius tapahtunut.**” Sellaisessa armollisessa tarkoituksessa Vapahtaja lähettää ihmisille sen, mikä heitä tässä elämässä rasittaa. Hänen armomielensä kaikella sillä, mitä Hän lähettää meidän päällemme, on varmasti se, että me oppisimme pakenemaan Hänen tykönsä, ja rientämään Hänen tykönsä, joka yksin voi syntistä auttaa. Valitettavasti muutoin käy tavallisesti niin, että niin kauan kuin ihminen saa kaikki halunsa mukaan, ettei mikään vastoinkäyminen rasita; niin maailman rakkaus useimmiten voittaa sydämen ja siinä sydän etsii korkeinta

14. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

hyvyyttänsä. Kevytmielisyys, maailman rakkaus ja hekuma kietoutuvat helposti sydämeen, joka silloin tulee huolettomaksi iankaikkisesta ja pysyväisestä tavarasta. Mutta kohta kun hätä ja vastoinkäyminen tulee, onpa se sairaus tai muu tuska, niin kaikki kääntyy toiseksi; silloin vasta me tulemme tuntemaan oman voimattomuutemme ja näkemään itsemme erotetuksi kaikesta siitä huvituksesta maailmassa, jota terveenä nautimme; silloin katoaa entinen kopeus ja ylpeys, niin että me pidämme kaikki muut paljoa onnellisempina; ja niin kauan kuin tuska kestää, me mielellämme vaihtaisimme sen kaikkein huonoimman ja mitättömimmänkin tilan kanssa, jota me ennen ylenkatsoimme ja halveksimme. Kun kipu vaivaa ruumista ja murhe sydäntä, niin me näemme, että maailman ilo on pysymätön, ja se kadottaa varsin merkityksensä. Silloin tunnemme itsemme oikein huonoiksi ja ylenannetuiksi. Maailmassa ei ole eikä voi löytyä yhtäkään iloa, emme myöskään tunne Vapahtajaa. Juuri silloin odottaa rakas Vapahtajamme, että sellaiset eksyneet lampaat tässä hädässänsä kysyisivät oikeaa lohdutusta, joka virvoittaisi heidän tuskastuneen sydämensä; ja silloin Hän on paras auttaja: lohdutus Hänen kuolemastansa sopii heihin; ja kun heidän sydämensä huutavat Hänen tykönsä: Jeesus, rakas Mestari! armahda minua viheliäistä ihmistä, niin he myös totisesti löytävät Hänen armahduksensa.

Tämä suuri hyödytys oli niillä kymmenellä pitaalisella heidän kovasta taudistansa, ja heillä kaikilla olisi voinut olla vielä suurempi siunaus sydämillensä, jos Jeesuksen osoittama hyvä teko olisi saanut vaikuttaa heissä kaikissa, niin kuin piti. He olivat tässä hädässä oppineet tuntemaan itsensä hätää kärsiviksi ja viheliäisiksi ihmisiksi; he näkivät myös selkeästi, että koko heidän pelastuksensa tuli Vapahtajan paljaasta ja ansaitsemattomasta armosta. He saivat siis oppia tuntemaan itsensä kadotetuiksi ja onnettomiksi, ellei Jeesus tahtoisi holhota ja auttaa heitä; mutta he tulivat myös omasta kokemuksestaan tuntemaan Herran Jeesuksen kaikkivaltiaaksi ja laupiaaksi Vapahtajaksi. Sillä ihmisellä, joka tautivuoteellansa on nämä kaksi asiaa oppinut nimittäin, tuntemaan oman tyhjiytensä ja onnettomuutensa ilman Jeesusta, ja saanut myös kokea Hänen suuren armahtamisensa, hänellä on todellakin ollut suuri hyödytys taudistaan.

Tuska opettaa meitä rukoilemaan ja huutamaan sen tykö, joka sekä voi että tahtoo auttaa. Tässä tuskassa pitaaliset opetettiin rukoilemaan ja huutamaan avuksi Herraa Jeesusta. Samoin vielä tänäkin päivänä hätä opettaa monia tuhansia ihmisiä rukoilemaan ja kääntymään Vapahtajan puoleen. Ihminen ei todellakaan ole enää sama ihminen kuin ennen, kun murhe ja vastoinkäyminen sortaa häntä. Julmimmasta jalopeurasta tulee silloin lammas. Silloin myös saadaan usein nähdä sen, joka ennen saattoi pilkata ja nauraa niitä, jotka etsivät Vapahtajaa, nyt itse tulevan ja sydämestään nöyrtyvän Vapahtajan edessä etsien Hänen armoansa. Joka silloin tuntee Vapahtajansa ja on saanut

14. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

armon rakastaa kaikkia ihmisiä, hänellä on silloin suuri syy iloita; sillä missä vaan löytyy tarvitseva ja hätäntynyt sydän, joka huutaa armoa ja armahtamista, siinä taidetaan varmasti iloita siitä, että apukin on läsnä. Emme suinkaan voi määrätä aikaa emmekä muotoa, kuinka Vapahtajan tulee auttaa, mutta sen me tiedämme varmasti, ettei Vapahtaja voi nähdä lunastettujensa olevan hädässä, niiden joita Hän rakastaa niin sydämellisesti, ja jotka Hän on ostanut omalla verellensä; Hän ei saata kuulla heidän huutavan tykönsä armahtamatta heitä. Kun sydämen hätä ja ahdistus pakottavat rukouksia ja kyyneleitä Vapahtajan eteen vuodattamaan, niin on ja pysyy iankaikkisena totuutena se, mitä me laulamme Hänestä eräässä Siionin virressä, mikä kuuluu:

”Oletko itkenyt Jeesuksen puoleen,
mutta et olisi Häneltä lohdutusta saanut?
Oletko anonut ja rukoillut, mutta kaiken
Hän olisi antanut turhaan tapahtua?
Oletko itkenyt kyynelvirroin armoa ja anteeksiantoa,
mutta Hän olisi ilmaissut, ettei hän ole valmis
sinulle kaikkea heti anteeksiantamaan?
Eikö Hän sinua puhtaaksi aina pessyt,
kun se oli sinun sielusi kaipaus?”

Tämän totuuden me näemme niissä kymmenessä pitaalisessa, joista tämän päivän evankeliumissa puhutaan.

On siis iloista ja otollista nähdä, kuinka ruumiillinenkin hätä voi tehdä ihmisen autuudestaan murehtivaiseksi ja halulliseksi siihen. On jotakin oikein suloista kuulla syntisten huutavan Vapahtajalta armoa. Silloin ei ensinkään tarvitse epäillä rukouksen kuulemisesta, vaan rohkeasti voidaan vakuuttaa sellaiselle murheelliselle sydämelle, että hän saa avun niin totta kuin Jeesuksen veri on vuotanut hänen lunastukseksensa. Joka tahtoo yksin Jeesuksen kautta tulla autuaaksi, hän totisesti tulee, vaikka vielä kaikki maailman viisaat ja oppineet sitä vastaan sanoisivat ja väittäisivät, että autuaaksi tullaan sen mukaan, kuinka maailmassa on kunniallisesti, nuhteettomasti ja hyveellisesti eletty. **Joka ei töihinsä luota, vaan usko Hänen päällensä, joka jumalattoman vanhurskaaksi tekee, hänen uskonsa luetaan hänelle vanhurskaudeksi; sillä me tulemme ilman ansiotamme vanhurskaiksi, Hänen armostansa, sen lunastuksen kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa.** Sen pitää kerran tuleman ilmi, kuka tulee autuaaksi, sekö, jonka edestä Jeesuksen veri puhuu hyvää, vai se, jolla on kyllin itsessänsä. Raamatun selkeän todistuksen mukaan tulevat Vapahtajan saapussa kunniaansa häpeään ne, jotka eivät ole Häntä rakastaneet eivätkä

14. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

antaneet sydäntänsä Hänelle; sillä Hän ei pyydä meiltä muuta kaikesta vaivastaan kuin sen vähän kiitollisuuden, että me pidämme Hänet rakkaana, ja annamme huonon sydämemme hänelle. Ja kuinka mieli kestää Hänen kasvojensa edessä se, jolta tämä puuttuu? Eli mitä hyviä avuja ne mahtavat autuudeksensa tuoda esiin, jotka ovat eläneet aikansa maailmassa kylmällä ja kukaties vihaisella sydämellä sitä miestä kohtaan, joka antoi hirmuisissa vaivoissa henkensä ristin päällä meitä vapahtaaksensa? Vapahtajan ulkopuolella ei suinkaan ole olemassa mitään kunniaa ei mitään hyvettä eikä mitään ansiota meille autuudeksi. Ja sellaisia ovat kuitenkin kaikki ne ihmiset, jotka menevät Vapahtajan ohitse, ja ovat itsessään kyllin hyvät autuuteen, ilman Vapahtajaa. Mutta sitä vastoin, kun ihminen on tullut tuntemaan Jeesuksen, niin ei hän itsessään näe muuta kuin pelkkää syntiä ja kaikkea viheliäisyyttä, ja silloin sellainen sielu löytää Jeesuksen veressä ainoan autuutensa perustuksen. Maailman viisaat eivät tule tuomitsemaan meitä viimeisenä päivänä, vaan Jeesus on oleva meidän Tuomarimme. — Voi silloin niitä, jotka tahtovat tulla edes omassa puvussansa, ja omaa nuhteettomuuttansa ja avujansa edestueda, **eli tietää jotakin muuta autuudeksensa kuin Jeesuksen Kristuksen, sen ristiinnaulitun.**

Pitaaliset saivat Herralta Jeesukselta avun, ja niin tapahtuu jokaiselle, joka tuskassansa huutaa Hänen tykönsä. Mutta vain yksi ainoa kymmenestä palasi ylistämään hyväntekijäänsä. Niin tapahtuu usein vieläkin. Kun ihminen huokaa tautivuoteellansa Vapahtajan tykö ja tulee kuulluksi, niin hän tuskin on tullut terveeksi ja päässyt kivuistansa, kun hän jo unohtaa hyväntekijänsä ja kääntää selkensä Hänelle. Silloin kaiketi mahtaa Jeesus kysyä: Missä ovat nyt ne yhdeksän? Ei ole ketään löydetty, joka palasi kunnioittamaan Jumalaa; eikä ole yhtäkään, joka antaisi Jumalalle kunnian?

Se yksi, joka palasi Jeesusta palvelemaan, oli samarialainen; hän lankesi Jeesuksen jalkojen juureen, kunnioitti Häntä ja kiitti Häntä Hänen suuresta armotyöstänsä. Samarialaiset olivat siihen aikaan juutalaisten ylenkatsomia ja hyljättyjä ihmisiä; sentähden hän piti itsensä mahdottomana ja saattoi työläästi uskoa, että hänelle, joka oli ainoastaan pakana ja samarialainen, osoitettaisiin samaa laupeutta kuin niille muille, jotka olivat juutalaisia ja Jumalan omaa kansaa. Tästä me siis näemme, kuinka onnellinen on se ihminen, joka on korkeudestaan kukistettu, voi alentaa ja nöyryyttää itsensä, jolla ei ole mitään luottamista ja kerskattavaa, tuntee mahdottomuutensa, ja kuinka aivan ansaitsematon on armo Kristuksessa Jeesuksessa; sellainen arvaa (pitää arvossa) oikein Jeesuksen, eikä tiedä, kuinka hänen mahdottomuudessaan pitää Vapahtajaa kiittämän kaikista Hänen armoteoistansa. Tämä omasta mielestään halpa samarialainen riemastui siitä armosta, joka hänelle tapahtui, ja täynnä kiitollisuutta riensi takaisin, lankesi Jeesuksen eteen maahan ylistäen Hänen ihanaa armoansa.

14. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

Ja juuri tätä Vapahtaja myös tarkoittaa sekä kurituksellaan että hyvillä töillään, kun Hän kuulee meidän huutomme ja auttaa meitä tuskasta. Hän tahtoo sillä juuri houkutella ja vetää meitä tykönsä, että me kiittollisuudesta antaisimme Hänelle sydämemme, jotka Hän tahtoo tehdä autuaiksi. Niin kuin Hän lähettää meidän päällemme kärsimyksen hillitäksensä sillä kevytmielisyyttämme ja maailman rakkautta ja opettaaksensa meitä ajattelemaan todellista ja iankaikkista parastamme; niin Hän tahtoo myös hyvyytensä ja apunsa kautta saattaa meitä syvästi tuntemaan laupeutensa ja huolenpitonsa meistä. Tämän tarkoituksensa Hän myös saavuttaa monen kohdalla, jotka antavat Hänen hyvyytensä johdattaa heidät parannukseen; mutta useimmat unohtavat Hänet kohta, kun Hän on lievittänyt heidän hätänsä.

Tämän päivän evankeliumista me näemme kuitenkin, että meidän Vapahtajallemme on aivan rakasta ja otollista, kun me annamme Hänen ajallisten hyvien töidensä taivuttaa mielemme ajattelemaan Hänen suurinta hyvää työtänsä nimittäin, että Hän antoi rakkaudesta henkensä ja verensä ristillä ja kuoli koko maailman syntein edestä; tällä meitä sentähden todella kehoitetaan myös vastarakkauteen Häntä kohtaan ja antamaan Hänelle sydämemme. Älkäämme sentähden kevytmielisesti ottako vastaan Hänen ajallistakaan apunsa ja monia hyviä töitensä. Ottakaamme tarkka vaari kaikesta Hänen rakkaudestansa meitä kohtaan, armahtamisestansa ja murheenpidostansa meistä, että se tulisi oikein siunatuksi meidän sydämилlemme, niin että me oppisimme tuntemaan sekä Hänen rakkautensa suuruuden, että myös häveten näkemään meidän mahdottomuutemme syvyyden, ja ettemme ikinä taida täydellisesti kiittää Häntä pienimmästäkään armotyöstänsä ja Hänen ansaitsemattomasta hyvydestään meitä kohtaan. Rukoilkaamme Häntä sydämeistämme, että Hän herättäisi meidät ottamaan vaarin Hänen monista armoistänsä, ettemme antaisi niiden kevyesti mennä ohi; vaan että sydämemme lämpiäisi niistä myös rakastamaan Häntä ja kiittämään Häntä kaikesta uskollisuudestansa ja pitkämielisyydestänsä.

Hän itse opettakoon meitä tuntemaan, kuinka suuresti me tarvitsemme Hänen armoansa, ja ettemme ilman Häntä taida olla pysyväiset eli pienimmästäkään auttaa itseämme; että me tarvitsevaisina ja hätääntyneinä syntisinä aina pysyisimme Hänen tykönsä, ja pelkäisimme eksyä pois Hänestä. Niin me myös opimme etsimään Häntä kaikessa hädässämme, ja kun me saamme tuntea Hänen armollisen apunsa, niin se mahtaa taivuttaa sydämemme uhraamaan itsemme kokonaan omiksi Hänelle, joka on meidät verellänsä ostanut.